

Tak dokonalý,
že mu nelze odolat

ANO, PANE BOŽSKÝ

LUCIE SRŇÁNKOVÁ

Ano, pane Božský

Vyšlo také v tištěné verzi

Lucie Srňánková

Ano, pane Božský – e-kniha
Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

LUCIE SRŇÁNKOVÁ

ANO, PANE
BOŽSKÝ

Lucie Srňánková

ANO, PANE BOŽSKÝ

Copyright © Lucie Srňánková, 2024

Cover design © Miroslav Ferdinand

Cover illustration © Depositphotos

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Erika Hanáčková

Jazyková korektura Šárka Marčanová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7546-518-4

ISBN ePUB: 978-80-7546-471-2

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7546-472-9

ISBN PDF: 978-80-7546-473-6

*Pro všechny, kteří věří
v lásku na první pohled.*

Kapitola 1

EVA

KOLEM MĚ BYLO PRÁZDNO A DUSIVÉ TICHŮ. ČTYŘI MĚSÍCE JSEM se s tím učila žít. Nedokázala jsem se vzpamatovat z toho, že mě tu nechal. Neuměla jsem se smířit s jeho smrtí. Odmítala jsem si připustit, že už se mi nikdy nevrátí, že už ho nevidím. Neucítím jeho vůni. Neobejme mě. Nepolíbí. Neřekne, jak moc mě miluje. A nevybudujeme to, co jsme společně plánovali.

Byl pryč. Nadobro.

Bolelo to.

Jeho smrt mě rozlámala na kusy. Udělala mi ze srdce hromádku prachu.

Zničila mě a s tím i všechny moje sny.

Neměla jsem chuť cokoliv dělat nebo kamkoliv chodit. Vyšla jsem z bytu jenom na pohřeb, který dolámal zbytky mojí poraněné psychiky. Ani do mé milované cukrárny mě Robert nedostal. Pracovali jsme tam od doby, kdy jsem ji otevřela. Veškeré starosti teď zbyly na něj. Byl mým nejlepším a jediným kamarádem, takže jsem mu důvěřovala.

Neovládala jsem svůj pláč, ale v přítomnosti Roberta ho ubývalo. Jenže jakmile odešel, padlo to na mě. Probrečela jsem celé hodiny, až mě oči bolestivě řezaly. Neustále se mi v hlavě

promítal náš poslední den. Naše poslední milování. Náš poslední polibek. Úplně poslední vyznání lásky.

Strašně moc mi chyběl.

Převalila jsem se z jednoho boku na druhý. Na vedlejší posteli ležel kus papíru. Dopis od Mathiase. Přitáhla jsem si ho k sobě. Za ty týdny jsem ho znala nazpaměť, protože jsem ho četla každičký den. Víím, že mi to škodilo. Robert mě přemlouval, ať ho uložím, ale já ho nemohla dát z ruky. Nešlo to. Při pohledu na Mathiasovo úhledné písmo jsem se znovu začetla.

Moje životní láska, můj poklade, moje sladká cukrářko.

Pokud čteš tento dopis, už nejsem s tebou. Uvědomuju si, že to pro tebe bude hodně těžký období plný smutku a bolesti, než překonáš moji smrt. Věřím ti, že to zvládneš, protože jsi silná.

Po přečtení prvních řádků tušíš, že moje nehoda nebyla náhoda. Naplánoval jsem to. Dochází mi, jak šílený to je. A nejděsivější na tom je vědět den svého definitivního odchodu. V době, kdy tenhle dopis píšu, mi zbývá poslední týden života. Je mi jasný, že zatím nic nechápeš, ale udělal jsem to i pro tebe.

Nejdřív vysvětlení, proč jsem tě opustil. Pamatuješ si na moje urputné bolesti hlavy, které mě dlouho trápily? Před pár měsíci jsem v kanceláři zkolaboval. Nepřiznal jsem se ti, protože by ses o mě bála ještě víc. Šel jsem k doktorovi a podstoupil několik vyšetření. Výsledek? Nádor na mozku.

Diagnóza byla neúprosná. Doktorů mi řekli, že mám maximálně půl roku života. Nedalo se to vyléčit, v lepším případě jen o něco málo oddálit. Odmítl jsem agresivní léčbu, která by stejně ničemu nepomohla. Na doporučení jsem přijal léky pro zmírnění nesnesitelných bolestí. Ke konci jsem bez nich nezládal fungovat.

Určitě se sama sebe ptáš, proč jsem tu léčbu aspoň nezkusil nebo ti o svých problémech neřekl. Odpusť mi, lásko moje, ale nechtěl jsem, abys mě viděla jako trosku. Bylo pro mě nepředstavitelný, aby ses dívala, jak ze dne na den umírám. Záleželo mi na hezkých vzpomínkách, které ti na mě zůstanou. Kdyby ses probouzela vedle holohlavýho manžela nebo mě při umírání držela v náruči, tak bys měla i ty špatné vzpomínky. I proto jsem si užíval každou minutu s tebou a snažil se ti ještě nějaké vytvořit.

Všechno, co jsme spolu zažili, byly ty nejkrásnější roky mého života. Stala ses mi tou nejlepší manželkou pod sluncem. Bavilo mě s tebou poznávat svět a nabírat zážitky. Vždycky jsi mě podporovala a pomáhala mi, ať už se jednalo o pracovní, nebo osobní věci. Respektovala jsi moje zapálení pro práci a nenadávala na moje pozdní příchody. Vlastně si ani nepamatuju, jestli jsme se někdy pohádali. Myslím, že ne. Vzít si tě byl můj velký sen od prvního dne, co jsem tě tehdy potkal v kavárně. Splnilo se mi to, i když jen na krátko.

Ted, když tohle píšu, je mi strašně. Nedokážu zadržet slzy, takže snad se všechen inkoust nerozpije. Víím, že i ty budeš mít při čtení svoje nádherné zelené oči zalité slzami. Je mi jasné, že bys byla radši, kdybys se mnou mohla být do konce. Jenže já ti nechtěl umírat v náruči jako zbytky chlapa bez síly. Ukončil jsem to po svém.

Pokračoval bych v tom, jak jsi úžasná, nádherná, chytrá, šikovná, jak výborný jsou tvoje dortíky a jak bezmezně moc tě miluju, ale popsal bych tím další desítky papírů. Věřím, že to stejně všechno za ty roky se mnou víš. Přejdu tedy k jiným věcem. Můj právník vás pozve k přečtení závěti. Dle svého uvážení a svědomí jsem každému něco odkázal, a to včetně Roberta a Kuby, pro kterého to bude důležité kvůli firmě. Ty, jako moje manželka, samozřejmě dostaneš převážnou část

veškerého mého majetku. Tak bych to chtěl, i kdybys mojí ženou nebyla. Díky penězům budeš zaopatřená do konce života. Co uděláš s auty a byty, to je čistě na tobě. Mimochodem, převedl jsem ti na účet nějaké peníze, abys nemusela čekat do uvolnění dědictví. Uvědomuju si, že z těch peněz budeš mít obrovský respekt, ale jsi rozumná a poradíš si s nima. Nezaņevři ani na naše byty v zahraničí, byla by to škoda.

Nakonec ještě pár drobností. Vysyp obálku. Najdeš v ní můj snubní prstýnek. Prosím tě, ulož mě s ním, ať tě mám u sebe i tady, na druhém břehu. Taky tě žádám, abyste s mými rodiči chránili pravdu o mojí smrti, ať to navždy vypadá jako autonehoda. A v neposlední řadě zbývá vyřešit působení Eduarda. Vždy jsem s ním byl maximálně spokojený, je precizní, loajální a velmi ostražitý. Zaplatil jsem mu doživotní rentu, aby tě vozil a hlídal. Neodmítej ho, budeš s ním v bezpečí. Sama víš, jak umí být lidi zlí, a hlavně novináři. Eduard tě bude poslouchat, ale má dané instrukce i ode mě. Bude s tebou, dokud bude moct.

Na závěr ti chci říct, abys kvůli mně nebrečela moc dlouho. Bolest odezní a všechno se srovná. Vím, že na mě jen tak nezapomeneš, ale zkus otevřít srdce. Najdi si nějakýho hodnýho chlapa, se kterým budeš šťastná, vezmeš si ho a založíš s ním rodinu. Zkusím ti je tady shora omrknout a vybrat ti toho pravýho, protože se pro tebe nespokojím jen tak s někým. Byla jsi mým nejcennějším pokladem, takže si zasloužíš statečnýho strážce. Hlavně ať tě miluje jako já, nebo víc.

*MILUJU TĚ a navždycky tě milovat budu.
Tvůj Mathias.*

Po každém čtení jsem si říkala, proč to udělal. Myslel na moje city a svoji hrdost, jenže pro mě bylo bolestivější o něj přijít takhle znenadáni, než kdyby mě na svoji smrt připravil.

Trochu jsem mu jeho rozhodnutí zazlívala, protože bych ho opravdu raději držela v náručí a byla s ním do posledního výdechu. Rozloučil se se mnou, a já o tom neměla nejmenší tušení. Těsně před tou plánovanou nehodou mi volal, že jede na schůzku, ale on jel na smrt.

Všechno, co mi po něm zbylo, bych bez přemýšlení dala za to, aby se mi vrátil. Přišla jsem o přítele, manžela a milence. Byl mi oporou, pomocníkem i poradcem. Staral se o mě a měl pravdu v tom, že jsme se nikdy nepohádali. Jen díky němu jsem vybuodovala cukrárnu, protože mi daroval peníze na její rozjezd. Vlastně jsem od něj žádala jen půjčku a část mu i vrátila, jenže on mi ji přeposlal na účet pro cukrárnu a zbytek nechtěl. Říkával, že je to investice do mé budoucnosti a v případě největší nouze mu to oplatím. Navíc lpěl na tom, že peníze jsou naše společné.

Pořád se mi v hlavě promítal jeho obraz. Byla jsem zahlcená nádhernými vzpomínkami na cestování, sbírání zážitků, na jeho modré oči a široký úsměv, na jeho upřímnou radost, když mi dal dárek nebo když se radoval z maličkostí. Vůbec jsem si ho neužila, jako by naše společné roky splynuly do pár dní. Netušila jsem, jak bez něj zvládnou normálně fungovat.

Zatím mi dělal společnost Robert. Už dřív jsme spolu bydleli, takže jsem mu nabídla, aby se ke mně nastěhoval. Stejně se mnou trávil většinu dní i nocí. Vzájemně nás nemělo co překvapit, protože jsme na sebe byli zvyklí. Laťku silného přátelství zvedly i zvuky, které často vycházely z jeho pokoje, když si tam přivedl pánskou návštěvu.

Ano, byl pro mě neškodný, proto se mnou spal v posteli, já se v ní sama necítila dobře. Sice jsem toho naspala dost málo, ale bez něj bych nezavřela oči ani na pár minut. Ještěže jsem měla aspoň jeho, jinak bych dávno skončila v blázinci nebo na antidepresivech.

Kapitola 2

EVA

TRVALO MI NĚKOLIK DALŠÍCH DNÍ SE ROZHOUPAT A NĚCO SE sebou udělat. Vykročit mimo byt. Odjet na místo, které můj manžel vybudoval a tolik miloval.

Mathiasova softwarová firma sídlila v hypermoderní budově o dvou patrech a byla celá ze skla. Hned při vstupu mě popadl záchvat paniky. Naposledy jsem tam přišla pár dní před jeho smrtí, abych ho vytáhla na oběd. To jsem si ještě myslela, že je v pořádku. Mým tělem projel výboj vzteku, že jsem na něm nic nepoznala.

Snažila jsem se uklidnit dlouhými, pomalými nádechy. Nejradši bych se otočila na podpatku a utekla, jenže jsem slíbila Kubovi, že přijdu. Už bylo potřeba dořešit organizaci firmy a vyklidit Mathiasovu kancelář. Do toho se mi chtělo ze všeho nejmíň. Probírání jeho věcí mě čekalo i doma a to mě děsilo.

Oklepala jsem se a pokračovala po schodech do druhého patra. Nahoře jsem prošla chodbou až k otevřenému prostoru s rozestavenými stoly, u kterých posedávali zaměstnanci. Prokličkovala jsem kolem nich rovnou do centrální části. V samotném čele sídlil Mathias. Místo zdí měl sklo, aby na všechny viděl, ale daly se zatáhnout rolety.

Těsně u dveří stál stůl, u kterého seděla moc hezká, štíhlá zrzečka. Vždycky mě těšilo, že nebyla Mathiasův typ. Poprosila jsem ji, aby zavolala Kubu, a zavřela se do kanceláře. Okamžitě mi vyhrkly slzy do očí. Opřela jsem se zády o dveře a pokoušela zklidnit nahromaděné emoce.

Zhluboka jsem natáhla vzduch do plic a rozhlídla se kolem sebe. Kancelář byla sice tmavá, ale díky oknům sahajícím od podlahy po strop se v ní rozlévalo hodně denního světla. Přímo proti mně se vyjímal velký masivní stůl s černou deskou z matného skla a černým koženým křeslem. Po pravici jsem měla skříň a věšák, na kterém visel Mathiasův oblek. Po levé straně byla odpočinková část s koženým gaučem a stolkem. V tom koutku jsem dost často sedávala, nebo jsem seděla na Mathiasovi a zlobila ho. Nevadilo mu to, rád se jednou za čas nechal rozptýlit.

Přešla jsem ke stolu a posadila se do jeho křesla. Obklopil mě pocit objetí, jako by se za mnou ocitl Mathias. Oči mi sklouzly po ploše přede mnou. Ležel tam jen notebook a v rohu rámeček s koláží z našich fotek. Dělávala jsem mu je poměrně často, aby nekoukal stále na tu samou. První ode mě dostal po pár měsících vztahu, když už jsme nasbírali nějaké společné zážitky. Průběžně jsem je měnila za fotky z dovolených, společenských akcí nebo za momentky. Tahle koláž byla směsicí momentek ze všedního dne, fotek z víkendu na Ibize a úplně poslední dovolené na Zanzibaru. Při pohledu na to, jak jsme zářili štěstím, mi vyhrkly slzy do očí.

Vyrušilo mě tiché zaklepaní. Rychle jsem si otřela tváře. Kuba, Mathiasův nejlepší kamarád a kolega, došel ke mně a posadil se na protější židli.

„Jak ti je?“ ptal se mě pokaždé, když mi volal. Byli jsme v kontaktu jednak kvůli přátelství, ale hlavně kvůli firmě, která teď v podstatě patřila nám oběma. Podle závěti totiž přenechal Mathias polovinu mně a druhou Kubovi.

„Hrozně. Nelepší se to. Všechno kolem mi ho připomíná.“

Soucítěně se pousmál. „Chápu, ještě je to relativně čerstvý. Ale jestli se necítíš dobře, tak počkáme. Potřebuju probrat spíš organizační věci, který bez tebe nesmím rozhodnout.“

Kuba spustil a vysvětlil mi, k čemu všemu musím dát souhlas. Nejzásadnější bylo najít někoho, kdo se ujme jeho původní pozice. Samozřejmě že jsem mu to odkývala. Neměla jsem problém s žádným z jeho kroků. Dělal je pro dobré fungování firmy, a já tomu stejně nerozuměla.

Po vyřešení důležitého jsme se pustili do úklidu. Kuba prošel skříně a v nich uložené šanony, které si chtěl později vzít k sobě. Na mě zbyl počítač a šuplíky u stolu. Už mě ani nepřekvapilo, když jsem v notebooku nic nenašla. Teda kromě vzkazu na ploše: *Věškeré pracovní věci jsem přesunul na firemní disk*. On vážně myslel na každý detail.

Zaměřila jsem se na šuplíky. Ve vrchním se nacházelo pár papírů, tužek a dalších drobností s logem firmy a taky Mathiasovo oblíbené pero se zlatým nápisem, kterým podepisoval smlouvy. Měl ho jako takový talisman. Prostřední dvě zásuvky zely prázdnotou. Ovšem obsah té spodní mě šokoval, až jsem zalapala po dechu.

Tři krabičky léků, štos lékařských zpráv, tablet, klíče od našeho bytu a jeho parfém Ralph Lauren Polo Blue. Zrovna tuhle vůni miloval, díky sladkému, ale aromatickému tónu, a modrý flakon evokoval nekonečnost a energii moře. Mathias zbožňoval vodní sporty i mořské plody a mě k tomu přivedl.

Nejhorší byl pohled na léky. Sevřel se mi z toho žaludek i srdce. Vybavilo se mi, jak psal o nesnesitelných bolestech. Zároveň jsem pochopila, proč jsem doma žádné léky nenašla,

když je schovával v práci. Domů si nejspíš nosil jen snadněji schovatelná platička.

„Nikdy by mě nenapadlo,“ ozvalo se nade mnou, „že by něco takovýho udělal schválně.“ Kuba stál vedle mě, vůbec jsem ho neslyšela se přiblížit.

Natočila jsem hlavu mírně bokem. „Ani mě ne. Asi to vyzní divně, ale jsem na něj našťvaná. Mnohem radši bych ho držela za ruku a trávila s ním zbytky dní, dokud by nevydechl naposledy.“ Slzy mi znovu zaplavily oči. Párkrát jsem zamrkala, aby se nedostaly ven. Marně, stejně mi utekly.

Kuba mi stiskl rameno. „Jen čas zahojí rány. Pak bude zase dobře.“

„Mám pocit, že to nikdy nepřebolí. Není tu čtyři měsíce a pořád mi strašně chybí.“ To už mi slzy tekly proudem a nos se plnil.

Pevně mě zezadu objal a dodal mi tím trochu mužské podpory, kterou jsem v tu chvíli postrádala. Chytila jsem se ho za předloktí.

„I mně chybí. Znali jsme se od školky. Vždycky byl skvělej kámoš, ale neskutečně tvrdohlavej. Štve mě, že jsem nic nepoznal. Neviděl jsem u něj žádný léky ani si nevšiml, že by ho něco trápilo. Asi jsem pro něj nebyl zas tak dobřej kámoš.“ V jeho hlase se odráželo zklamání i smutek.

„To není pravda. Lepšího kamaráda si nemohl přát. Měl tě moc rád.“

„Sakra!“ zaklel a potáhl nosem. „Kdyby to šlo, nějak bych mu pomohl. Daroval bych mu kostní dřeň nebo orgán. Prostě cokoliv, abych ho zachránil. Proč to, do hajzlu, musel mít na mozku?“

Říkala jsem si to samé. Bylo to nejhorší, rychlé a agresivní. „Netušíš, jak moc si přeju, aby se vrátil. Každý den čekám, že se objeví mezi dveřma. Jenže on se nevrací.“ Slzy mi stékaly po tvářích, až sklouzly na Kubovy ruce.

Obratně si mě otočil čelem k sobě, klekl si na zem a vtáhl si mě do objetí. Dovolil mi, abych se mu vybrečela na rameni. Pláč mi nepomáhal se někam posunout nebo zapomenout na Mathiase, přesto jsem v ten moment dala průchod emocím.

Kapitola 3

EVA

VŠECHNY PŘINESENÉ VĚCI JSEM DOMA ODNESLA DO JEHO ČÁSTI šatny. Když jsem viděla police a věšáky plné oblečení, bot a doplňků, přejel mi mráz po zádech. Do vyklízení se mi vůbec nechtělo. Připadalo mi, že se ho tím zbavím úplně. Na druhou stranu, dívat se na to mi lámalo srdce. Čekala jsem, že vkročí do bytu a půjde se převléct.

Z tašky jsem vytáhla akorát lékařské zprávy a sesunula se s nimi na zem. Tušila jsem, že nebudou lehkým a příjemným čtením, ale musela jsem vědět celou pravdu o jeho problémech.

Četla jsem jednu zprávu za druhou, horem a dolem, jenže byly plné odborných názvů a výsledků vyšetření. Zpočátku jsem vůbec ničemu nerozuměla. Zvědavost mě dohnala k hledání na internetu. S jeho pomocí jsem zjistila, že se mu nádor zvětšoval a nešel odstranit. Kvůli tomu mu utlačoval mozkovou tkáň, proto měl bolesti hlavy, nevolnosti a často zvracel. Dokonce se potýkal se závratěmi, výpadky paměti a motoriky.

Nedokázala jsem zadržet slzy, ve kterých se mísily výčitky, zoufalství a bolest. Vědomí, že trpěl a já nepoznala, že mi umírá před očima, mě drtilo jako zdi posouvající se proti sobě.

Přesto zvládal být dobrým manželem, milencem i šéfem a vše zorganizovat, aby to klapalo i po jeho smrti. Zevnitř mě rvalo na kusy to, že zrovna on si musel tímhle projít. On, osmdvačciletý, silný sportovec se sklonem k zdravému životnímu stylu. Ten, který nikdy nikomu neublížil. Život není fér.

„Proč ty, Mathiasi? Proč si tě osud vzal do rukou? Je mi to moc líto, miláčku. Přála bych si tě obejmout, aspoň na pár minut,“ mluvila jsem sama se sebou. Nejspíš jsem začínala bláznit.

Čím déle jsem tam seděla, tím víc mi opuchaly oči a pohlcoval mě třes. Z posledních sil jsem se natáhla po nejbližším saku, stáhla ho z ramínka a zabalila se do něj. Stočila jsem se do klubíčka na podlaze a přebytečnou látku na hrudníku si přitáhla k obličejí. Spánek si mě vzal za pár minut.

Všude kolem mě se pod dopadem slunečních paprsků třpytil sníh, který pokrýval louky i tyčící se hory. To místo mi bylo povědomé. Podívala jsem se dolů na svoje tělo. Seděla jsem na lehátku zabalená v huňaté šedé dece. Oči mi sjely na dřevěnou podlahu, dokud nenarazily na roubenou chalupu. Stačily mi tři vteřiny, aby mi došlo, že jsem u našeho domu v Alpách.

„Ahoj, lásko,“ ozval se za mnou hlas, který mnou prohnal šok.

Prudce jsem se otočila, až mi z nohou sklouzla přikrývka. V širokém proskleném vchodu na terasu stál Mathias ve světlých džínách a béžovém svetru. Zírala jsem na něj s pootevřenou pusou. Dech se mi úplně vytratil.

Doširoka se usmál a vydal se ke mně. „Nečekala jsi mě, vidě?“

Kroutila jsem hlavou, zatímco můj pohled kopíroval každý jeho ladný krok. Přšel ke mně a posadil se na vedlejší lehátko. Nedokázala jsem se na něj nedívat. Měl hladce oholené tváře, upravené vlasy a celkově vypadal krásně, tak jako vždycky. Oči mu jiskřily radostí.

„Co tady děláš?“

„Přišel jsem za tebou. Posuň se kousek dopředu.“

Poslechla jsem ho. Sedl si za mě, přitáhl si mě mezi nohy a pevně mě objal. Opřela jsem si o něj hlavu. Nosem mě šimral po tváři, krku a natahoval moji vůni. V jeho náručí mi bylo krásně. Milovala jsem chvílky, kdy jsme se k sobě tulili.

„Chyběla jsi mi.“

„Ty mně taky. Chybiš mi každé den, každou hodinu i každou minutu. Je mi bez tebe smutno.“

„Já vím, lásko,“ políbil mě do doličku pod uchem. „Teď jsem s tebou a zůstanu, dokud mě budeš potřebovat.“

„Potřebovala jsem tě celý čtyři měsíce. Pořád čekám, že je to jenom noční můra a já se z ní probudím. Chci zpátky všechno, co jsme spolu měli.“ V očích se mi začínaly shromažďovat slzy.

Nešťastně si odfoukl. „To bych moc chtěl i já, ale nejde to.“

„Proč jsi mi nic neřekl? Musel jsi hrozně trpět.“

Něžně mě prsty hladil po břiše. „Bylo pro mě těžký srovnat se s tím, že brzo umřu. Nemohl jsem ti o tom říct, protože bych ti nezvládl dát dostatečnou oporu. Uvědomuju si, že ti moje rozhodnutí ublížilo. A je mi jasný, že bys se mnou chtěla bejt do poslední chvíle, jenže bych nesnesl, abys koukala na plešatou, rozpíchanou trosku svíjející se v bolestech.“

Už jsem dál neudržela slzy za víčky, pomalu se mi koulely po tvářích. „Vždyt jsme si dali slib, Mathiasi.“ Natočila jsem se čelem víc k němu, abych na něj viděla. Jeho pohled se leskl. „Pamatuješ? V dobrém i ve zlém. Ve zdraví i v nemoci. V bohatství i chudobě. Vždycky bych tě milovala.“

Položil mi dlaň na krk a palcem mě hladil přes hranu obličje. Jeho smutný výraz mi napovídal, že si je moc dobře vědom, že mi tím ublížil. „Uznávám, nebyl to nejlepší nápad, ale aspoň ses netrápila dvakrát. Jednou při oznámení a podruhé za několik měsíců. Určitě by ti nepřidalo trávit se mnou čas u nemocniční postele. Tak se tím, prosím, přestaň trápit. Nechci, abys plakala.“

Potáhla jsem nosem. Na jazyku mi ležela spousta slov, kterými bych dokázala argumentovat proti jeho rozhodnutí. Přesto jsem raději mlčela, jen jsem dala průchod slzám. „Naše naplánovaná budoucnost, náš společnej život je pryč, tak jak nemám brečet?“

Obočí se mu zkroutilo, jako by jí prošla bolest. Palcem mi setřel slzy z tváří. „Neplakej. Dej tomu čas a všechno se spraví.“

Snažil se mě uklidnit, jenže pohled do jeho modrých očí mi lámal srdce. Ráda bych se do nich dívala naživo a navždycky. „Nedokážu bez tebe žít,“ zavzlykala jsem. „K čemu mi je majetek a peníze, když ti za ně nemůžu koupit život a zdraví? Ztratila jsem to nejcennější, co jsem měla. Tebe.“

S těžkým výdechem na pár vteřin zavřel víčka, aby zadržel pláč. Přitáhl si mě za krk k sobě a něžně mě políbil. Jeho rty byly měkké, horké a chutnaly, jak jsem si je pamatovala.

„Nikdy tě neopustím. Zůstanu v tvém srdci a vzpomínkách. Ale počkám na tebe tady a jednou se zase sejdem.“

Představa, že to přijde za desítky let, mě ještě víc rozbrečela. „Můžu za tebou jít hned?“

Výhružně vykulil oči. „Na to okamžitě zapomeň! Nepatříš sem.“

„Ani ty ne. Ty patříš ke mně.“

Přitiskl si mě k sobě a sevřel do objetí. „Vím, že se ti teď všechno zdá nemožný a cítíš jenom stesk. Musíš se zaměřit na jiný věci. Měla bys zase začít pracovat. Cukrárnu sis vybojovala, tak ji neodstrkuj a věnuj se jí. Běž ven, vyvětrej se, zajdi si na nákupy nebo jdi s Robem na kickbox, tam se aspoň vybijíš.“

Zvedla jsem k němu hlavu. „Nemám chuť někam chodit.“

„Lásko, sezení doma ti nepomáhá. Moc tě prosím, běž ven.“

„Nedokážu to.“

„Dokážeš. Už jsi byla ve firmě a jít na procházku bude daleko jednodušší, protože se nebudeš muset zaobírat mýma věcmi. Zkus to. Kvůli mně.“

Možná měl v něčem pravdu. Neustálé nicnedělání mi neprospívalo a truchlit jsem mohla i venku. „Fajn.“

Spokojeně se pousmál. „Bude ti líp, slibuju,“ sklonil se a rty se dotkl mých.

Zajela jsem mu prsty do vlasů a propletla je skrz ně, to vždy míval rád. Jeho polibky byly lehké jako doteky motýlích křídel. A najednou se mi začaly ztrácet.

Kapitola 4

EVA

CELÝ NÁSLEDUJÍCÍ TÝDEN MI TRVALO, NEŽ JSEM SE VZPAMATOVALA z Mathiasových lékařských zpráv a částečně i z prožitého snu. Psychika mi kvůli tomu klesla ještě na větší dno, huř už mi být nemohlo. Robert mi pomáhal se od toho všeho odpoutat, snažil se mě rozveselit, donutil mě se s ním podívat na několik filmů a přemlouval mě, abych se šla vybít na kickbox.

Kdysi, když jsem se konečně osamostatnila a utekla od matky, jsem chodila s Robertem cvičit pravidelně. Nedělala jsem kickbox jako plnokontaktní sport, ale jen pro fyzickou a odreagování. Zato on v něm závodil mezi amatéry a byl v něm zatraceně dobrý.

Nechala jsem se Robertem umluvit, abych se aspoň přišla podívat, jak trénuje na nadcházející závod. Ten se blížil a já si uvědomovala, že jsem nikdy žádný nevynechala. Teda až na jeden, který se konal těsně po Mathiasově smrti. Mrzelo mě to, protože jsme měli svůj rituál před každým závodním kolem. Nastal čas to napravit.

A tak jsem v týdnu zkusila s Robertem trénink. Vybila jsem se. Vyčistila si hlavu. Srovnala myšlenky a priority. Konečně

jsem si připustila, že musím zase pracovat. Otupit stesk se stalo prioritou.

Se začátkem dalšího nového týdne jsem vstoupila do cukrárny. Už na prodejně na mě dýchla sladká vůně dortů, horké čokolády a kávy. Zhluboka jsem vdechla tu směs vůní a pousmála se. Tenhle kousek mého života potřeboval obnovit.

Další krok jsem udělala vstupem do garáže. Vedle sebe tam v řadě stálo sedm drahých aut. Nikdy jsem nepochopila, proč si jich Mathias koupil tolik, když s každým jel jen párkrát. Rozloučit se s nimi nebylo jednoduché, ale nechtěla jsem si je nechat. Ještěže mi Mathias posvětil jejich prodej. Poprosila jsem tedy Eduarda o pomoc, předala mu čip od garáže a dočasně tuto kapitolu uzavřela.

Každý den chodil Robert na tréninky, aby se pořádně připravil na nedělní zápas. Poslední absolvoval v pátek a pak šel na schůzku s přítelem, takže jsem zůstala sama doma. Samozřejmě že bych přivítala jeho společnost víc než samotu, jenže poslední dny, týdny a měsíce jsem si ho až příliš uzurpovala pro sebe.

Po dlouhém zvažování mě nohy odnesly do šatny. Musela jsem se konečně vrhnout na vyklízení oblečení. Nešlo to dál oddalovat. Úklid věcí neznamenal, že jsem přijala jeho odchod. Byl to jen další krok k tomu, abych se bez něj naučila žít.

Do přinesených krabic jsem naskládala boty a veškeré pracovní oblečení. Nechala jsem si akorát dvě košile na památku. U hromady jeho triček jsem se s úsměvem zarazila. Měl jich víc jak já a pořád si kupoval nové.

Probírala jsem první štos, když se mi v kapse rozezvonil mobil. Vytáhla jsem ho v naději, že to bude přepadová

kontrola od Roberta. Při pohledu na displej mi vyschlo v krku. Poskakovalo na něm: *matka*. Moje noční můra se přihlásila.

Nabrala jsem vzduch do plic, a s ním i notnou dávku odvahy, a hovor přijala. „Ahoj, matko.“ Roky jsem nepoužívala oslovení *mami*, protože si ho nezasloužila.

„Ahoj, zlatíčko,“ křikla do telefonu, až mi zalehlo v uchu.

Otráveně jsem zakroutila očima, z jejich úst to znělo falešně. „Už jste se vrátili?“ nadhodila jsem zdvořilostní otázku. Ona mi z cest nikdy nevolala, i když na nich strávila několik měsíců. Stejně jako teď, kdy téměř půl roku cestovala se svým manželem po Indii a Číně. Ani jednou se neobtěžovala zavolat, že jsou v pořádku.

„Jo, včera v noci. Chtěla jsem ti volat hned, ale to bych tě vzbudila. Jak se máš? Co Mathias? Je tam někde?“

Krev v žilách mi ztuhla. Matka jako jediná o jeho smrti nevěděla. Neměla se to jak dozvědět, když mě takovou dobu ignorovala. Pokoušela jsem se jí dovolat pár dní po jeho smrti, ale nebrala mi telefon a sama se neozvala. A i kdyby to zjistila, stejně by nepřijela. Její život byl pro ni důležitější.

Sesunula jsem se na zem, aby to se mou nesešlo, až vyslovím ta slova. „Mathias tu není a nebude.“

„Jak to? Co s ním je? Vy jste se pohádali? Nebo rozešli?“ chrlila jednu otázku za druhou.

Motala se mi z toho hlava. Opřela jsem se o skříň za sebou a lapala po dechu, abych tu krutou pravdu dokázala vyslovit nahlas.

„Evo, jsi tam? Co se děje?“ naléhala, když jsem neodpovídala.

„Mathias umřel.“

Matka se šokem zakuckala. Pak nastalo ticho. Měla Mathiase ráda, nebo to aspoň vždy tvrdila. Já však věděla, že se jí zamlouvá jeho finanční situace a že mě díky tomu dokáže

zabezpečit. Jenže vše se nedalo vyvážit penězi. Bohužel, takhle ona uvažovala, i proto si vzala George.

„Matko, jsi v pohodě?“ popíchla jsem ji.

„*Yes, I'm fine,*“ promluvila anglicky. To dělala vždycky v návalu nervozity. „Jsem v šoku. Co se stalo?“

„Měl autonehodu. Nešlo ho zachránit.“

„Panebože. Nemůžu tomu uvěřit,“ pokračovala v angličtině.

„Prosím, mluv česky.“ Nesnášela jsem její přepínání řečí. Občas mi přišlo, že zapomněla, kde se narodila.

„*Sorry, já...* Okamžitě letím za tebou.“

„Ježiš ne,“ vyjekla jsem, „nemusíš sem jezdit, pomáhá mi Robert.“

„To mě nezajímá,“ utnula mě ostře, „ty jsi moje dítě a potřebuješ mě, o tom nebudu diskutovat. Prostě si okamžitě kupuju letenku a letím za tebou. Napišu ti.“

„Matko!“

„Ne,“ okřikla mě, „jdu si zabalit a odlétám. Ahoj.“

Než jsem stačila cokoliv říct, telefon ohluchl. Drtila jsem ho mezi prsty a nejradši bych s ním mrskla proti zdi. Zoufalstvím jsem se rozkřičela na celou šatnu, nestála jsem o její přítomnost. Matka byla chodící katastrofou, která zničí všechno, co jí přijde do cesty. Neznala jsem horšího člověka. Zkazila mi celé dětství i dospívání.

Tak moc jsem se těšila, až od ní odejdu. Utekla jsem hned, jak mi naskočilo osmnáct. Ještěže mi Robert nabídl pomoc i střechu nad hlavou. Oba jsme si našli práci a naše společné soužití byla jedna velká zábava.

Dva roky mě matka přemlouvala, abych se vrátila domů, ale neuspěla. Když se před pěti lety seznámila s Georgem, svým současným manželem, odstěhovala se s ním do Austrálie. V tu dobu už jsem chodila s Mathiasem, takže se mi ulevilo,

že se jí zbavím. Tajně jsem v koutku srdce doufala, že nám ta vzdálenost pomůže a náš vztah se tím třeba posílí. Smůla, zázrak se nekonal. Občas mi zavolala nebo napsala strohou zprávu, a za ty roky jsme se viděly třikrát.

Strašně jsem se bála toho, co vyvede, až přijede.

A můj strach byl oprávněný.

Kapitola 5

EVA

V SOBOTU RÁNO MĚ VZBUDILY SLUNEČNÍ PAPRSKY DOPADAJÍCÍ na moji kůži skrz velké okno v ložnici. Hezky hřály, ale do očí tolik příjemné nebyly. Přetočila jsem se na druhý bok, abych se probrala trochu pomaleji než ostrým světlem. Oči zůstávaly zavřené, zato v mojí hlavě se roztáčel kolotoč myšlenek na to, co přijde. Respektive na to, kdo přiletí. Sotva jsem se probrala, už jsem začínala být otrávená z matčiny návštěvy.

Párkrát jsem zamrkala a natáhla se po mobilu na nočním stolku. Svítlo na něm deset hodin. Co mě ale trklo, byla zpráva od matky. „*Zítřka ve 20:40 budu v Praze. Vyzvedneš mě?*“

Sama pro sebe jsem si povzdechla, až ze mě vyšlo i zoufalé zavzlykání. Její příjezd se blížil nebezpečnou rychlostí. Vůbec jsem se na ni netěšila, jen naše občasně telefonáty mě vyčerpávaly.

Vysoukala jsem se z postele, dala si sprchu a vydala se udělat si snídani. Po otevření dveří ke mně dolehlo tiché cinkání nádobí a tóny hudby kapely *Maroon 5*. Tu Robert miloval. Ostatně jejich písnička *Maps* vyjadřovala moje pocity po Mathiasově smrti. Cítila jsem se stejně.

I hear your voice in my sleep at night
Slyším tvůj hlas ve spánku v noci
Hard to resist temptation
Těžko se brání pokušení
Cause all these strangers come over me
Protože všichni tihle cizinci jdou přese mě
Now I can't get over you
Nemůžu na tebe zapomenout
No I just can't get over you
Ne, nemohu se přes tebe přenést

Došla jsem do kuchyně. U linky se pohyboval Robert jen v pyžamových kraťasech a připravoval jídlo. Byl na něj skvělý pohled. Měl pěkný, kulatý zadek, vypracované nohy a břicho samý sval. Jeho blond vlasy mu tvořily ležérní rozcuch. A když k tomu přidám jeho oříškové oči a pěkný úsměv, byl objektem touhy mnoha žen. Ani v nejmenším nevypadal jako gay. Kamkoliv jsme přišli, ženský po něm koukaly, některé snad i slintaly, a zvaly ho na drink nebo rande. I mně se v prváku líbil, jen jsem dost brzo vycítila, že je jiný. Někdy jsem opravdu nechápala, že takový sexy chlap je na kluky.

Usmála jsem se, jakmile svoje tělo rozvlnil do rytmu písničky *Girls Like You*. Uměl se moc dobře hýbat. Kdysi mě zachránil, když si matka usmyslela, že mě dá do tanečních, aby ze mě vytlačila ten otrěsný klučičí sport, jak nadávala kiboxu. Robert se stal mým tanečním partákem a občas mě vyvedl i na diskotéku.

Přešla jsem blíž k němu, abych se mu dostala do zorného pole, a houkla na něj. Otočil se na mě s úsměvem na tváři.

„Ahoj, cukrátko, jak ses vyspala?“ pozdravil mě, aniž by se přestal pohupovat.

„Ujde to. Ale ty záříš jako sluníčko. Předpokládám, že rande dopadlo na jedničku?“

Uculoval se čím dál víc. „Na jedničku s hvězdičkou. Myslí, že toho kluka miluju.“

„Mám radost za tebe.“

Mrknul na mě a pokyvoval hlavou do tónů další písničky – *If I Never See Your Face Again*. Houpavým krokem se přesunul až ke mně, natáhl se a přitáhl si mě k sobě. Vzal mě do improvizovaného tanečního držení a pohyboval se do rytmu hudby. Neměla jsem zrovna náladu na skotačení, tížila mě blížíci se matka, přesto jsem se jím nechala strhnout. Těšilo mě, že je šťastný.

Schválně u toho dělal blbosti, otáčel mě, vykrucoval se mnou a pokoušel se zpívat. Tím vším mě donutil se smát.

Když písnička skončila, nepustil mě. Dál jsme se pohupovali na místě. „Konečně se mi povedlo tě rozveselit.“

Uchechtla jsem se. „On nás ten humor přejde. Řítí se pohroma.“

Lehce se mu zkrabatilo obočí. „Jaká?“

„Letí sem moje matka.“

Přestal se hýbat, doslova celý ztuhl. Šok mu ochromil obličej. Znal ji, takže věděl, co nás s jejím příjezdem čeká. „A do řiti, to není dobrý.“

„Nejhorší je, že přiletí už zítra večer.“

Dlouze si odfoukl a pustil mě. O krok couvl, aby na mě líp viděl, protože nás dělilo asi dvacet čísel výšky. „Takže ani nemáme moc času.“

Zakroutila jsem hlavou.

„Co zítřejší závody? Mám jet sám?“

„Ne, jeden zezděnej turnaj stačí. Normálně pojedu s tebou. Akorát nevím, co s ní udělám. Chtěla vyzvednout na letišti.“

Zamyslel se. Pak se mu jedno obočí vyhoupllo nahoru a koutek rtů stočil ve vítězném úšklebku. „Pošli pro ni Eduarda.“

Tahle možnost mě nenapadla. Předpokládala jsem, že se ode mě nehne. Až příliš pečlivě dodržoval pravidla, která mu určil Mathias. Neustále jsem ho měla za zadkem. „Není to špatnej nápad. Otázkou je, jestli se ho jen tak jednoduše zbavím, když mě pořád hlídá.“

„Za zkoušku to stojí, ne?“

„Pravda.“

Za deset minut už jsem s Eduardem vyjednávala podmínky, aby mě pustil s Robertem do Brna samotnou. Moc se mu to nelíbilo, jak jinak, ale i když měl příkazy od Mathiase, musel poslouchat i mě. Uhodila jsem na něj a srovnala si s ním pravidla v našem pracovní-ochranitelském vztahu. Oba jsme udělali ústupek a dohodli se na určitých podmínkách. Pomohl tomu i Robert, který slíbil, že mě v neděli ohlídá. Získala jsem volný den bez ochranky, uvnitř jsem se radovala.

Závody dopadly skvěle. Robert poctivě trénoval a všechny soupeře s přehledem převálcoval, až s tím posledním trochu víc bojoval. Nakonec i tak vyhrál a stal se celkovým vítězem. Byla jsem na něj neskutečně pyšná. Za odměnu jsem ho nechala řídit Aston Martin DB9, který jsem si propůjčila ze své vlastní garáže. Rozhodovala jsem se, jestli si ho nenechám, jenže bych ho nevyužila. Tak jsme ho aspoň naposledy protáhli na dálnici. Po návratu do Prahy mě Robert vzal ještě na večeri, abychom oslavili jeho vítězství.

Domů jsme dorazili v půl jedenácté. Zastavila jsem se před dveřmi do bytu a zhluboka se nadechla. Vůbec se mi nechtělo dovnitř. Strachy se mi po těle rozlil pot. Ne že bych se matky

bála, s ní jsem si vždy nějak poradila, ale vytáčely mě její urýpané řeči, které mi dokázaly ublížit.

Robert mě chytil za ruku. „Jsme v tom spolu.“

Přikývla jsem a potichu otevřela. Z obývacího pokoje se nesly hlasy z televize. Žaludek se mi sevřel, jako by ho někdo silou drtil. Jen co jsem zaklapla dveře, vyletěla proti mně matka s nasupeným výrazem a rukama složenýma na prsou. Byla tak rychlá, až jsem se jí lekla.

„Kde se jako couráš?“ vyštěkla bez pozdravu.

„Robert měl zápas v kickboxu, tak jsem jela s ním.“

Nadechovala se k útoku, naštěstí ji Robert předběhl. „Dobrá večer, paní Collinsová.“

Jestli si myslel, že zrovna tímhle ji zabrzdí, tak se zmylil. Naopak jí tím nahrál na další smeč. Evidentně zapomněl, jak moc je háklivá na přechylování.

Sjela pohledem ze mě na něj a pohrdavě si odfrkla. „Když už, tak *Mrs. Collins*.“

Otráveně jsem zafuněla, lezlo mi to krkem. „Matko, nech toho.“

„Nevzala jsem si Australana, aby mi tady někdo kazil jméno.“

„Řešíš blbosti.“ Obešla jsem ji a namířila do kuchyně. Robert mě následoval.

Z lednice jsem vytáhla lahev vychlazené melounové vodky, ze skříňky dvě skleničky a do obou trochu nalila. Normálně jsem extra nepila tvrdý alkohol, jenže s matkou za zadkem to byla povinná výbava, jinak bych ji psychicky nezvládla. Jednoho panáka jsem po lince poslala Robertovi.

„Na oslavu?“

„Ne, na nervy,“ pošeptala jsem téměř neslyšně.

Uchechl se. „Takže na oslavu,“ provokoval mě.

Výhrůžně jsem zakroutila hlavou. Přitukli jsme si vrškem skleničky a vyklopili jejich obsah do sebe. Vodka si pálila cestu

mým jícnem až do žaludku. Oklepala jsem se z té síly. Vzápětí se ve skle zatřpytila druhá dávka.

„Tak teď na ty nervy,“ zašeptal Robert.

Uculila jsem se a vypila to. Tělem se mi rozlilo teplo, které s sebou neslo odvalu na rozhovor s matkou. Ta netrpělivě ťukala svými dlouhými umělými nehty o stůl.

Zakoulela jsem očima na Roberta, který se ležérně opíral bokem o linku. „Prosím, zabij mě,“ procedila jsem skrz zuby, aby mě matka neslyšela. Ale v té naší velké kuchyni ani neměla šanci.

Škodolibě se uchechtl. „A chceš pomalou, nebo rychlou smrt?“

„Rychlou. O pomalou se postará ona.“

S přemýšlivě našpulenou pusou pokyvoval hlavou. Otevřel nejbližší šuplík a přehraboval se v něm. Vytáhl z něj ten největší nůž. „Bude tohle stačit?“

Zadusila jsem v sobě smích. „Myslím, že jo.“

„Evo, nenechala jsi mě čekat už dost?“ ozvalo se za mnou rýpavým tónem.

Kývla jsem na něj, aby nůž uklidil, a s nechutí se přesunula ke stolu. Robert se ke mně přidal během pár vteřin. Matka nás pozorovala s kamenným výrazem a nehty dál ťukala do desky. Připadala jsem si jako u výslechu, chyběla jen lampička namířená do obličeje.

Odměřeně si mě prohlídla a zamáchala proti mně prstem, na kterém se vyjímal rudý nehet. „Nevypadáš zrovna, že bys truchlila. Couráš venku, směješ se, piješ alkohol. Mathias ti dal naprosto všechno, takže by ses měla chovat úplně jinak. Jsi nevděčná, Evo.“

Šokovaně jsem na ni zírala s pusou dokořán, vyšel ze mě jen přiškrcený zvuk. Robert mi pod stolem stiskl ruku na znak podpory. Ještěže seděl vedle mě, nebo bych po ní skočila. Jestli tím ve mně chtěla probudit bestii, tak se jí to dařilo.

Sevěla jsem čelist a zafuněla. „Nic o mojí situaci nevíš, protože se o mě nestaráš. Nevíš ani, jak moc jsem ty čtyři měsíce trpěla a brečela. Takže mi laskavě neříkej, že jsem nevděčná,“ konec jsem na ni zakřičela. Bublalo to ve mně tolik, že se mi nehty zarývaly do dřevěné desky stolu.

Ve tváři se jí odrazilo dotčení s překvapením. „Cos to právě řekla? Čtyři měsíce? Proč o tom nevíš?“

„Proč bys měla?“

„Třeba proto, že jsem tvoje máma.“

Posměšně jsem si odfrkla a drtila Robertovi ruku. „Ty? Ne. Kdybys totiž byla máma, tak to víš. Já kráva ti volala, ale ty ses neobtěžovala to vzít nebo mi zavolat zpět. Ani debilní zprávu jsi nenapsala. Kdybych umírala já, tak je ti to úplně u prdele,“ zařvala jsem na ni.

„Jak to se mnou mluvíš, Evo?“ vyjela na mě.

„Tak, jak si zasloužíš.“ Vyletěla jsem od stolu, až židle se zaskřípáním odskočila. „Na tohle nemám nervy. Musím se na tebe vyspat. Nebo se spíš opít.“ Otočila jsem se na patě a chystala se odejít.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ houkla na mě. „Ještě jsem s tebou nedomluvila.“

„Tvůj problém.“

Ušla jsem sotva metr, když na mě křikla: „Kdy se odsud stěhuješ?“

Ta otázka mě zmrazila na místě. Obočí mi pomalu sklouzávalo ke kořeni nosu.

„Proč by se měla stěhovat?“ ozval se Robert.

Obrátila jsem se zpět čelem k ní. Seděla s rukama zkříženými na prsou, lokty se opírala o okraj stolu a propalovala mě ledovým pohledem. Prsty se mi zkroutily do pěstí. Zadržovala jsem v sobě bestii deroucí se napovrch.

„Snad nečekáš, že tady budeš dál bydlet? Byt po jeho smrti

určitě patří rodičům. Už jsem o tom mluvila s Georgem. Půjdeš k nám, máme volný pokoj.“

Nadechovala jsem se, že budu oponovat, ale nenechala mě. Vztyčila prst, abych mlčela.

„U nás ti nebude nic chybět. Austrálie je krásná, ty máš ráda moře a teplo, takže se ti tam bude líbit. Aspoň změníš prostředí, poznáš nové lidi a konečně si vybuduješ lukrativní kariéru.“

Civěla jsem na ni neschopná popadnout dech, ten se mi zasekl na východu z plic. Nevěřila jsem vlastním uším, do Austrálie bych nešla. Naše společné bydlení bylo peklo, radši bych skočila z mostu než to opakovat.

Nevěděla jsem, jestli se mám jejímu směšnému příkazu vysmát, nebo se rozbrečet. Nikdy se nesmířila s tím, co jsem vystudovala. Považovala to za méněcennou práci. Ani se nikdy nezajímala o cukrárnu a o to, jestli funguje. Žila jsem si život podle svého a to, aby mi cokoli nařizovala, překračovalo veškeré hranice. Bestie uvnitř mě se utrhla ze řetězu.

„Teď mě dobře poslouvej, matko. Já. Se. Nikam. Nestěhuju!“ řekla jsem pomalu a důrazně. „Ty dávno nemáš právo mi kecat do života nebo mi nařizovat, co mám a nemám dělat. Taky ti může být úplně jedno, komu tenhle byt patří. I kdyby ho zdědili jeho rodiče, nikdy by mě odsud nevyhodili, protože mě mají rádi. Na rozdíl od někoho. Jenže žádný stěhování nehrozí, ten byt je můj. Zdědila jsem ho. A víš proč? Protože jsme s Mathiasem byli manželé.“

Z obličeje jí opadl povýšený výraz. Pusa se jí otevírala a ramena spadla dolů. Vypadala, že každou vteřinou omdlí. Tentokrát jsem uzemnila já ji. V hlavě mi zněl vítězný zvonek.

„Kdy jste se vzali?“

„Před rokem.“

„Jak to, že o tom nevím, Evo? Tys mi to zatajila? Co řeknou lidi na to, že jsem nebyla na svatbě vlastní dcery?“ Do

jejího hlasu se vracela dotčenost a pohrdání. Radovala jsem se předčasně.

Lidem byla moje matka naprosto jedno, všichni věděli, jaký máme vztah, a pochopili moje rozhodnutí. Svatbu bych si neužila, kdyby mi pobíhala za zadkem i v ten nádherný den. Ba co víc, na sto procent by nám ji zkazila.

„Neřeknou nic, seš jim úplně volná.“

Zvedla bradu a povýšeně si odfoukla nosem. „Pěkně se chováš ke svojí mámě.“

„Jenom ti to vrátím. Dávám ti po troškách vlastní jed. Všechny ty roky tvých výlevů, zákazů a keců jsou uchovaný tady,“ poklepala jsem si na srdce.

„Tohle přeháníš, Evo,“ zařvala na mě.

„Ne, to ty,“ oplatila jsem jí to stejným tónem, „došla mi s tebou trpělivost. Až se vzpamatuješ, tak si promluvíme. Možná.“

Vyzvala jsem Roberta k odchodu a společně jsme odešli ke mně do ložnice. Jen on mě momentálně dokázal uklidnit. Teprve když za námi zabouchl dveře, všimla jsem si lahve vodky v jeho ruce. Zatřásl s ní. Vycítil, že se ještě kapka alkoholu bude hodit.

Nakonec padla víc než jen kapka.

Kapitola 6

EVA

RÁNO MĚ PROBUDIL PŘÍŠERNÝ ŘEV, KTERÝ MI RVAL UŠI. ROZlepila jsem oči na malou škvírku a leknutím málem vyletěla z kůže. Matka stála přímo u mojí postele. Zuřivě funěla a podupávala si nohou.

„Panebože, matko.“

„Okamžitě vstávej! Musíš mi něco vysvětlit.“

„Teď ne. Ať je to cokoliv, vyřešíme to potom.“ Neměla jsem náladu ani sílu s ní mluvit minutu po prudkém probuzení. Oči se mi samy zavíraly a hlava mi duněla z přemíry alkoholu. Vypít tři čtvrtě lahve vodky ve dvou nebyl dobrý nápad. I když večer mi uvolnění bodlo.

„Čekám v obýváku, ať jsi tam do pěti minut.“ Otočila se a odešla.

Otráveně jsem si oddychla a přetočila se na bok, čelem k Robertovi.

„Co se stalo?“ zeptal se rozespale.

Víčka mi klesla a zahalila mě do tmy. „Matka zas bezdůvodně plaší.“

Ucítila jsem na sobě jeho ruku. S objetím mě obklopilo teplo. „Kašli na ni a spi dál.“

„Hmmm,“ zabručela jsem souhlasně, ale moje podvědomí tušilo, že to není dobrý nápad. Matka byla zarputilá a neodbytná. Jakmile se pro něco rozhodla, nedala pokoj, dokud to nevyřešila.

Zabořila jsem hlavu do jeho hrudníku a snažila se ještě usnout. Hučení v hlavě pomaličku ustávalo. Už si mě brala náruč spánku, když mě z ní znovu vytrhlo klapnutí dveří.

Pak následoval další nepříčetný řev: „Ksakru, kde jsi?“

Přetáhla jsem si peřinu přes hlavu, která mi kvůli matce div nepraskla.

„Limit je pryč a ty si pořád válíš zadek v posteli.“

„Vstanu, až já budu chtít,“ zavrčela jsem našťavaně zpod deky. „Takže nás nech spát.“

„Nenechám! Ihned vstaň!“ Na pět vteřin se zarazila. „Vylezte oba. Nedovolím, aby ses tu s ním válela jako nějaká coura.“

Z jejích slov se mi vařila krev v žilách. Ano, pro cizí to nejspíš vypadalo divně, že jsme spolu leželi v jedné posteli v objetí, ale pro nás to bylo normální. Teda hlavně v dobách, kdy ještě Mathias nebyl v mém životě.

„Nic ti do toho není! Odejdi, nebo budu hnusná.“

Aniž by něco řekla, odešla s hlasitým prásknutím dveří. Doufala jsem, že od ní budeme mít klid. Jenže za minutu mě přesvědčila o opaku. Vtrhla do ložnice a hodila po mně cosi tvrdého, dopadlo mi to na nohy. Ač nerada, vysunula jsem se od Roberta a sedla si celá rozespalá s dunící hlavou. Na peřině se leskl tablet s rozsvíceným displejem. Natáhla jsem se po něm a okamžitě pochopila matčino vyšilování.

Nový přítel? Vdova po Mathiasi Ponnerovi viděna s novým mužem.

Eva Ponnerová, vdova po nedávno zesnulém milionáři

Mathiasi Ponnerovi, byla včera v Brně viděna s novým mužem. Podle redakčního zdroje, který si nepřál být odhalen, navštívil pár kavárnu v centru Brna a poté zamířil do sportovní haly, kde se konaly amatérské zápasy v kickboxu. Muž, který Ponnerové dělal společnost, je podle zdroje účastník závodů a má s Ponnerovou společnou minulost. Ponnerová se v posledních týdnech zotavovala z psychického kolapsu po smrti manžela.

Článek byl už sám o sobě trapný, ale naše fotky ho dorazily. Samozřejmě nechyběla fotka, na které jsme si dávali pusy u ringu. Při pohledu na displej to ve mně vřelo. Novináři zase vytáhli pěknou perlu, ovšem falešnou. Nejradši bych v tu chvíli prohodila tablet oknem. Nesnášela jsem je. Jenže před matkou jsem musela hrát, že mi to nevadí.

„Co se děje?“ oslovil mě Robert.

Beze slov jsem mu podala tablet, aby si to přečetl. Podívala jsem se na matku. „Kvůli tomuhle tady vyšiluješ?“

„Já vyšiluju?“ vykřikla naštvaně. „Vysvětli mi to. Co spolu máte?“

S úšklebkem jsem zakoulela očima. „Vždyť je...“

„Ježiš, to je stupidní článek,“ skočil mi do řeči Robert, „vůbec se tím nezatěžujte.“ Hodil tablet na volný okraj postele.

„Chci vědět, co spolu máte.“

„Spoustu věcí, vid' lásko.“ Chytil mě za ruku a stáhl zpátky k sobě. Jak šlo o provokaci mojí matky, byl Robert nejlepší parťák.

Schválně jsem se k němu přitulila. „Jasně že jo, zlato.“

„To nemyslíš vážně, Evo? Vy spolu jako spíte?“ Její hlas byl zabarvený naštváním. I kdyby se vztekala sebevíc, nic jí do našeho vztahu nebylo. Navíc jsem neměla chuť jí cokoliv vysvětlovat, na to mi ještě nesloužil mozek.

„Jak vidíš, tak sdílíme jednu postel.“

Nic víc neřekla, jen zafuněla a odkráčela pryč. Pak s třísknutím zavřela dveře.

Seděla jsem na jemném písku, který mě lechtal mezi prsty u nohou. Předě mnou se vlnilo tyrkysové moře klouzající na pláž v jemných vlnkách. Rozhlédla jsem se kolem sebe, i prostředí mi bylo povědomé. Ibiza. Ujistila mě v tom i v pozadí hrající španělská hudba. Tohle nádherné místo jsem měla moc ráda, užili jsme si na něm s Mathiasem spoustu krásných dní.

„Ahoj, lásko,“ zaslechla jsem známý hlas.

Otočila jsem se. Vedle mě seděl Mathias jen v červených bermudách. Při pohledu na jeho polonahé tělo jsem se zachvěla. Byl tak dokonalý a sexy! Přesně takového jsem si ho pamatovala. Na kráse mu přidávala i zlatavá kůže a vlasy zesvětlené od sluníčka.

S úsměvem jsem ho pozdravila, moc ráda jsem ho zase viděla.

Chytil mě za ruku a pevně ji stískl. „Jak se máš, Evi? Je ti líp?“

Moje radost polevila. Zhluboka jsem si oddychla. „Snažím se fungovat, ale strašně mi chybíš.“

V jeho očích se odrazil smutek. Položil mi dlaň na tvář, palcem mě něžně hladil. „Já vím, i ty mně chybíš. Pořád se na tebe dívám a nemůžu bejt pyšnější. Poslechla jsi mě a šla ven.“

„Kvůli tobě a cukrárně. Měl jsi pravdu. Sice je mi smutno, ale nesmím ji zanedbávat, když jsem se na ní tak nadřela.“

Usmál se a letmo mě políbil. „Výborně, to je moje silná manželka. Takže si dneska můžeme promluvit o něčem dalším. Nebo spíš o někom.“ Sklouzl rukou dolů do klína a propletl naše prsty. „Matka ti dává zabrat, co?“

Stáhla jsem rty do tenké linky a přikývla na souhlas. I když bych pro to, co mi dělala, a jak se ke mně chovala, našla i daleko ostřejší slova.

„Vy jste na jednu stranu stejný. Obě musíte mít svoji pravdu a poslední slovo. Jenže ty jsi i přes svoji bojovnost hodně citlivá, a proto ti ty hádky ubližují daleko víc. Nechci, aby ses trápila ještě i kvůli ní. Zkus její řeči ignorovat nebo je rychle vypustit z hlavy, buď klidnější a nehádej se tolik. Pak to nejvíc ubližuje tobě.“

Snažila jsem se s ní kdysi jednat klidněji. Dala jsem jí několik šancí, aby napravila svoje chyby, ale vždycky to dopadlo stejnou katastrofou. Docházela mi s ní trpělivost. „Nejde to. Ona je...“ Odfoukla jsem si, nenapadalo mě správné pojmenování.

„Divná, to vystihuje naprosto všechno. A to jsem slušnej.“

Uculila jsem se. I kdyby nic neřekl, věděla jsem, že by pro ni měl spoustu prostších výrazů.

„Takhle se mi líbíš mnohem víc, když se směješ.“

„Nebylo moc příležitostí ke smíchu. S tebou by to bylo jiný. Postrádám tě vedle sebe, bez tebe jsem neúplná.“

„Bude dobře, můj odchod přebolí a zase budeš šťastná. Slibuju.“ Natáhl krk a něžně mě políbil. V tu chvíli mi tělem projelo chvějivé mravenčení spojené s horkostí. Cítila jsem se jako při první puse. Rozpletl naše prsty, přitiskl se ke mně a pevně mě objal.

Zatímco se náš polibek prohluboval, hladil mě po odhalené kůži. Byl se mnou, tak jako dřív. Užívala jsem si čas s ním, i když jen na krátko a ve snu.

Jeho doteky i chuť rtů začaly slábnout. „Uvidíme se ještě?“ zeptala jsem se zadýchaně.

„Samozřejmě, budu tu pro tebe, dokud to budeš potřebovat.“

Pak se vypařil úplně. Zbyla po něm jen tma a ticho.

Když jsme se s Robertem probrali, už bylo odpoledne. Ještěže jsem si mohla dovolit nepřijít do práce. Po vyhrabání z postele se Robert odebral k sobě do pokoje, aby se osprchoval